

Про створення землі (легенда)

Автор Невідомий

З давніх давен старі люди розказують про створення Землі нашої. Давно то було, у повітрі колихалося щось таке, ніби шар-м'яч. Хтось штовхнув цей шар-м'яч та й він розірвався. Полетіли куски цього шару в різні сторони й так утворилися земля, сонце, місяць, а також і зорі. З одного того великого куска від того шару утворилася наша земля, що ми на ній живемо. А от завдяки величезному китові, який підмостив того разу свого хвоста, затрималася наша земля, а то була б полетіла в бездну. Але цьому китові довго лежать на одному й тому місці обрида і починає він ковиллять хвостом, а земля починає ворухитись.

* * *

Здавна, як землі ще й навіть не було, всюди навкруги вода була. Не було і нас ще. А чорт жив десь так у хатах, та хто зна де жив. Дак бог раз прийшов до чорта та й повів чорта до Дніпра, щоб пурнув да виніс йому піску в руці. Він пурнув, так не винесе — вода все виміє: оце що набере піску, то вода й виміє одразу з руки.

Дак бог повів чорта до другого, до більшого місця на Дніпрі, дак він відтіля виніс піску. Дак бог тим сіяв тут усюди по тих водах, дак стало вже сухо і світ став... Кажуть люди старі, що так було. Так утворилася земля...

* * *

Давно то було.

Як уже бог схотів посіяти землю, так послав нечистого (чорта), щоб він землі достав з моря. Воно тоді не можна було, бо скрізь вода була. І наказав, щоб собі чорт не брав землі, а щоб усю оддав богові, усю — скільки дістане.

А чорт там скільки достав, може, усю взяв, то оддав, а у роті собі землі все ж таки сховав.

А як тільки-но бог посіяв землю, так у чорта того в роті теж начала рости земля, начала рвать. А він де пирхав, так там ото болото стало, де пирхне вдруге — коняка; чхає і ригає — то й чоловік, кінь, собака, кіт або ще хтось. Отак все і було, кажуть...

* * *

Якось-то лукавий взяв і заспорився з богом, що вип'є всю воду і поїсть увесь пісок, що є на землі.

Ото й почав чорт пити воду та жерти весь пісок. Коли ж вже напився він води та нажерся досхочу піску, то його страшенно роздуло, і він почав блювати: летить та блює, летить та блює. Понаблював високі гори, понаблював й в'язкі болота. А коли його вже підпирало кілком під груди, тоді він падав на землю, качався по землі черевом, бився руками й ногами і ото там повибивав цілі долини і глибокі провалля.

Так лукавий спаскудив чудову божу землю горами та проваллями. І оті скелі та гори, які понаблював сатана, росли б бог-зна доки, та вже святі Петро та Павло, як ходили вони тоді по землі, заклили їх. Ото з тієї пори вони й перестали рости. А після

того господь посвятив землю і почав одпочивать після своїх трудів.

* * *

Якось сталося, що з богом заспорився ідол. Ідол став казати богіві:

— Землю, яку ти зробив, таку саму і я произведу... Таку ж саму зроблю, іно но схочу, то й зроблю,— так ідол каже.

Ото й почав ідол робити землю. Це як опуститься ідол в море, аж на самісіньке дно, вхватить землі собі в повну пащеку та й з тею землею наверх пливе. А море то глибоке було, поки-то вийде він наверх — вода геть виміє усю землю з рота. Не можна винести з дна моря землі з собою. Що не робив ідол, так нічого не помагає: поки вирине він з моря, то вода вже геть виполоскала геть усю землю з рота.

Пішов ідол до бога. Каже перед богом:

— Так і так мені стається, не можу з моря землі винести.

— То-то,— казав господь,— винесеш землю з моря, оно скажи: "Господи, благослови!"

Ідол так і зробив — промовив "Господи, благослови!", пуринув на дно моря, набрав землі і виніс її наверх.

З теї-то самої землі пішли гори і каміння. Що бог создав, те рівне, чисте, а вже що ідолове, так саме каміняччя — і гори, і всякі викрутаси. То ідол такого понаробляв.